

Zoran Ćirić

SMRT U EL PASU

Uncut 45.doc

Obožavana učiteljice duha! Slurp! Ovo što čuješ nije kapanje mojih sokova, iscedenih u želji da se pomešaju sa vašim sokovima. Ovo uopšte nisu sokovi. Ovo je krv. Pogadaš čija, zar ne? Bila si u pravu, kao što jednom *guruu* i priliči. Čim sam joj spomenula tvoje ime u vezi sa zavodjenjem "kunilingusom i meleskim književnim mitovima", smesta me je pozvala kod sebe kući, u Liano de los Gigantes. U toj montažnoj hacijendi, nalik prepolovljenom hangaru za jedrilice, stanovala je – zvanično! – o trošku državnog kampusa, premda su po učionicama i fiskulturnim vežbaonicama kružile priče da joj je taj udobni smeštaj omogućio neki misteriozni *mecena*. Niko nije verovao u postojanje "dobrih duša", ponajmanje Marija Končita Alonso! To što nije hajala za intrige, niti se obazirala na prozivku iz Ministarstva unutrašnjih poslova povodom slučaja kada su školskog domara našli golog i svezanog vatrogasnim crevom u njenoj kaseti, bio je jasan znak da neko moćan stoji iza nje. Stoji i zabada koplje u nju, kad počne mnogo da se trti. Fuksa pasuljarska! Odgledala me celu još na ulaznim vratima; presvlačila me pogledom iz mog košulja-pantalone-patike kompleta u toples i tangu, držeći se obema rukama za džinovsku kvaku od peruanske ebonovine. Njen stančić, s vijugavo raspoređenim sobama za ležanje i sobama za sedenje, bio je popunjen naglašeno stilskim nameštajem, uglavnom u onim pastelnim sladoled-bojama: stočići boje čokolade i kožne naslonjače s upijajućim vanila sjajem. Diskretna atmosfera mi je odmah zamirisala na konspirativno saslušanje, u čemu je šefica obezbeđenja popravne nastave imala poprilična iskustva. Ali nisam joj dozvolila da mi poveže više od dva pitanja u nizu. Umesto odgovora krenula sam u ispoved od koje bi se i najpornografskiji romani Karlosa Fuentes a postideli. Pomalo sam koristila sleng Pedra Munitisa, da bih što pre prešla na glavnu stvar. I Marija se vrpaljila, stavljajući mi do znanja da joj prija ono što čuje. To me je malkice zbunilo jer je Marija poznata kao tamanitelj kurčeva i raspršivač picajzli, ali nikada je niko nije dovodio u vezu s pičkolizom. Ali, i sama znaš da nema tog bluda kojem te škola neće podučiti. Blud? Ha, ha! Pa, i samo rukovanje s Marijom deluje bludno. U tim trenucima, okružena erotskim podmetačima za čaše, erotskim muštiklama od lakirane keramike, erotskim činijama za voće, koje su služile i kao pepeljare, potpuno me je napustila istopolna uzvišenost, i tada sam ponovo shvatila da su ta osećanja rezervisana isključivo za tebe i sve tvoje. Kurve su barem čule za "dodirivanje mislima", ali fukse kancelarijske znaju samo da čučnu, kleknu, rašire noge ili usta – nema tu razlike ni za fuksu ni za fuksinog opslužitelja. Fuksanje je gore od svakog kurvanja, citirala sam te u sebi, dok sam prstima dodirivala porub na Marijinoj kućnoj haljini od kukuruzne svile. Posle dva kamparija i nekoliko dimova machuche, lagano smo prešle na Nojas s tucanim biberom – za moje nepce suviše oporo, mislim da je

gorče i od neodležanog kaktusa. Videvši kako se mrštim, pomilovala me je po obrazu, tešeći me da je taj miks trenutno "glavna fora u gradskim intelektualnim krugovima", i da je njoj draža stara dobra mariuana ali da je nestašica jer se sve količine iz ovih krajeva već neko vreme izvoze u Kaliforniju. Mora da je miks počeo da deluje jer se sada ona zapričala a da je nisam ništa pitala. Uveden je obavezni otkup, nastavila je kroz zmijski smešak, posao je grande-unosan i obavlja se isključivo preko firme "West Trans Express". A vlasnik te firme, celog posla i "cele oblasti", kako je rekla sa strahopoštovanjem od kojeg joj umalo sise nisu istrčale iz špicastog, fensi-brushaltera, jeste... ha, pogadaš, zar ne? Si! Si! Upravo on. *Karlito Brigante*. Po načinu kako je otpevala njegovo ime bilo mi je jasno *ko* plaća kičerajski komfor u koji sam se, s predumišljajem, smestila. Zar to nije nepodnošljivo čudno? Da ti i ta jeftina boranija od žene imate istog pokrovitelja, a možda i obožavaoca? Na pomen tog imena, ispustila sam jedno "oh" i pridružila joj se u uzdisanju. Kada se vidno zarumenila, upitala sam je najtrotoarskijim mogućim glasom, da li je Karlito njoj radio *ono* što i tebi, a što si ti činila meni? Odjednom je poskočila, besno napućila usne, i netremice zurila u moje već razrogačene oči. Onda mi je siktavim glasom saopštila da je Karlito "gospodin i dobrotvor", i da ne nasedam na tvoje prljave fantazije. Ja sam joj mirno odgovorila da to što si mi ti radila nije bila "fantazija" ali je bilo fantastično, na šta se Marija skoro podrugljivo iskežila, rekavši mi da njoj "nije potreban nikakav gospodar, niti akademska titula za dobar mambo". Oblizala se pokazujući mi svoj dugački, zadebljali jezik koji je, trenutak kasnije, usmerila na mene. Dođi teti, mljacnula je, a onda me ugrizla za donju usnu. Stisnula sam njene vrlo napadne sise i odgurnula je od sebe. Ja ne volim da se ljubim, ja volim da se ližem, rekla sam glasom gospodara što je nju još više raspomamilo. Za tili čas je svukla i sebe i mene, kao da se rodila s rajsfēršlusom u rukama. Lizala me celom dužinom, kružno i pravolinijski; bila je uvežbana, palacanje njenog mišićavog jezika odavalo je iskusnog borca koji je mnogo puta morao da prepuzi rastojanje između dna i vrha. Prepoznala sam ono prigradsko vaspitanje koje te uči agresivnoj pokornosti i pobožnoj marljivosti. Kao što i dolikuje fuksi pasuljarskoj, zapraštala joj je guzica kada sam joj nabila prst u čmar: bio je razrađeniji od mog prsta. Postidena zbog nekontrolisanog predeža, taj školski primer priučenog snoba se brže-bolje pohvalio silikonima, gurajući mi svoje trendi-sisetine u lice. Pitala sam je za model i godište, budući da i sama imam implante – pocrvenela je kao flamanska bulka, promrmljala nešto nerazgovetno i bacila se na masažu, verovatno da proveri kvalitet mojih kruškolikih dojki. Naši silikonci su se međusobno trljali i odbijali kao uspravni vodeni kreveti, a onda sam joj ugurala preostale prste i, iskreno iznenađena, opipala – prostatu! Nisam prekidala i pored izvesne zatečenosti. Draškala sam tu famoznu žlezdu, razmišljajući o riziku od trudnoće, a onda krenula sa simultanim ispitivanjem, primenjujući modžo-tantru. Nisam joj dozvolila da upotrebi ružičasti vibrator s perajima koji je izvukla iz fioke noćnog stočića, još dok sam je prevrtala na stomak. Bičevala sam je pramenovima kose, zavrćući joj kožicu na trtičnoj kosti. To mi je pomoglo da ispraznim dečaćki fluid kroz pupak i ostanem u kontroli – ne prestajući sa dubinskim petingom na ivici klasične penetracije. Ubrzo je započelo groktanje i jecanje, sigurni znak klimaksa. Iskoristila sam kritični momenat da je nateram da mi prizna tvoju teoriju zavere. Kroz orgazmične bale i suze, priznala mi je

da je "još više" svršavala s Migelom Anhelom, "njenim Joškom", kako se izrazila. Koliko sam razumela njeno roptanje, prekidano uzvicima "tako! tako!" i "još! još!", taj Migel je i dalje bio njena mladalačka, konjska ljubav, neka vrsta večite strasti. Ma koliko mi takve priče, u principu, deluju kao patetične i smešne laži, ovo njeno je bilo snažnije od samog svršavanja, i mislim da sam joj poverovala i pre nego što sam i sama svršila. Trebalo je vremena da se naša disanja stišaju i ujednače; kampari i machuche su nas dodatno opustili. Sada smo se već sestrinski milovale i čavrljale. Uljukana u šljapkajući modžo, prepustila se *osećanjima*, ne primećujući moju distancu. Rekla mi je, ovog puta bez zmijskog smeška, da je zbog Migelovog odlaska pokušala da promeni pol, ali je odustala kada joj se presađene stidne dlačice nisu primile na bradi. Taj joj ga je baš zakovao, pomislila sam posmatrajući je kako hoda u krug, umotana u frotirski pončo. Pomislila sam i da je možda *ono* njegova prostata, da mu je odstranila iz tela kako bi imala nešto njegovo za uspomenu, a ostatak je zakopala sa lešinama obolelih kojota. I tako zauvek sprečila raskid. Međutim, nije bilo tako. Ispalo je da je fatalni Migel ne samo živ, već i da je vrlo moćan, i vrlo prisutan u životima mnogih ljudi u ovom gradu. Uključujući i tebe. Iznenada joj se pojavio njen službeni, zluradi kez. Ona mi je preotela Migela, a ja ću da joj preotmem tebe, rekla je, gledajući negde iznad mene, zamišljeno čupkajući obrve noktima boje zgažene škorpije. Mislim da mi se klitoris oduzeo kada sam čula šta je kazala. Uštinula sam se za desnu bradavicu, pokušavajući da se povratim. Nije išlo iako se bradavica ukrutila kao pampur. Tek me je njen hijenski smeh naterao da profunkcionišem. Užasnuta do srži, osetila sam kako mi pička postaje *stidnica*! Morala sam da prekinem ovaj košmar. Momentano. Osvrnula sam se, prikupljajući koncentraciju i moj mokri veš, i tada ugledala neupotrebljeni vibrator kako se tupavo izležava na debeloj jamboliji. Kucnuo je čas da se i to ružičasto "pomagalo" upotrebi. Sačekala sam da se fuksa pasuljarska skroz unese u kikotanje, a onda sam zgrabila hladni vibrator i nabila joj ga u usta. Nisam videla histeričniji felacio, a nije da ih se nisam nagledala u rudnicima moga trajno zacrnjenog zavičaja. Dugo je krkljala i trzala se kao kurcšlus, ali nisam odustajala od namere da joj priuštim poslednje veliko svršavanje. Posle višestrukog zabijanja, vibrator je skliznuo kroz ždrelo i jednjak, i nestao zajedno s njenim klevetama, intrigama i fuksarskim fantazijama. Ipak, da li je nestala i gorka mrvica sumnje iz mog sekreta? Oh, učiteljice duha, da li je nepristojno očekivati od tebe jednu slatku malu ispoved? Molim te da me razumeš, osećam se tako nepolizano kad god pomislim na tebe. S modžoizmom na našoj strani, čekam tvoj signal za poletanje – moja zvezdo vodiljo!

Selma Bebek

Uncut 46.doc

Cenjena gospođice Gordo,

Dozvolite mi da bez okolišanja izrazim zahvalnost i zaintrigiranost zbog slučaja koji ste mi pomenuli. Znete, mnogi profesori dožive da tokom predavanja i konsultacija postanu predmet fiksacije od strane nekog svog studenta; iz razloga sveopšteg akademskog konzervativizma, u takvim navalentnim situacijama pedagogija često ustuk-

ne pred emocionalnom labilnošću mlade, bubanju života sklone osobe. Tim više je za pohvalu vaše nemirenje sa sirovom socijalizacijom jedinke koja je izabrala rafinirani profesorski poziv. Saglasan sam sa vama da je ta osoba – Selma, ili neko slično ribarsko ime, zar ne? – zrelija za nervonauku negoli za književnost. Po simptomima koje ste mi opisali (pohvale za vaše sočno i jezgrovito izražavanje, naročito u svetlu činjenice da mi, nervodoktori, hronično patimo od viška digresije i detaljisanja!) rekao bih, sa rutinskom rezervom, da se radi o potiskivanju falusoidnog fetiša; to je totemističko nervooboljenje moderne žene koje se najčešće javlja u provinciji. Kako onoj genetskoj, tako i onoj krvnoj. U nervokriminologiji se manifestuje kroz seksualno devijantni delikt, kod advokata i mornara poznat pod imenom "Evin cap". Moram vam reći da su u pojasu Rio Grandea i Pekosa do sada zabeleženi samo poluslučajevi – dakle, u pitanju su bili pacijenti sa mešovitom dijagnozom, pokupljenom iz mešovitog braka Edipa i Elektre. No, ne bih nastavljao sa elaboracijom, dok ne pregledam dotičnu osobu. Nadam se da će se to u skorije doba desiti. Naša zajednička pionirska savest nam nalaže da preduzmemo odgovarajuće korake, budući je svaka pojava nervofalusoidne zakrivljenosti uma na teritoriji El Pasa izuzetno dragocena za izučavanje meksičkog libida, koji se izvan granica matičnog Meksika često ponaša incidentno, zbog čega je i guverner zainteresovan za humano nervoustrojavanje. U tome vidim šansu da moj koncept konačno zaživi u ministarskim dosijeima. Sa svoje strane, mogu vam garantovati totalnu diskreciju, s obzirom da je kult modžoizma veoma raširen u ovim krajevima. Sujeverje je majka paranoidne šizofrenije, i veliki brat manijakalne depresije! I to, pre svega, zahvaljujući svom legalnom statusu. Konzervativizam naših političara u potpunom je saglasju sa konzervativizmom etabliranih nervonaučnika! No, kao što istorija inkvizicije i egzorcizma pokazuje – naučnik mora biti usamljen, izolovan i skrajnut od establišmenta, ako želi da proдре u psihu bez glave; jedino se s margine može videti *ono* što nagriza *centar*. I u takvom okeanu predrasuda uspeo sam da isplivam i izboksujem posetu mojih štićenika Kongresnom centru "Usamljena Zvezda", gde se održava Međunarodna izložba sitnih životinja. Možete da zamislite kakvo će to biti osveženje za njih. Mislim na nervopacijente, životinje zasigurno imaju bolje gospodare. Sa one strane svakog cinizma, nije mali događaj fotografisati se sa tigrastim pitonom, detroit-skim kajmanom ili mladunčetom tarantule. Terapeutski efekti takve seanse mogu biti začuđujuće pozitivni. Nadam se samo da će na vreme stići novac za ulaznice i leblebije, a ni fotografisanje nije besplatno. Nadležni iz Ministarstva Adikcije su dali čvrsto obećanje da će urgirati kod Ministarstva Prirode i Društva, kako bi hodajućim pacijentima bilo omogućeno da se susretnu sa egzotičnim biserima prirode. Društvo je za njih ionako odavno prestalo da bude "egzotično". Mislim na štićenike "Sputnika", ne na činovnike u ministarstvima. Ovima drugima je "društvo" nezamenjivi sedativ, u čijem uputstvu za upotrebu piše da nedostatak smrti izaziva hroničnu kontraindikaciju. Zaista, ponekad i sam pomislim da je terapija odvikavanja sinonim za "hroničnu smrt". U ovom okamenjenom svetu samo bogati imaju priliku da se predoziraju veštačkim rajevima. Ostali pate od viška života. Kao da je neuništivo verovanje da se u getu rađaju atipični tipovi umetničkog kalibra: huči-kuči menovi, meniš-bojevi, vang-dang-dudl-dendiji, kraulin-king-snejkovi, haulin-vulfovi... I ostale "sitne životinje" kojih neće biti

u Kongresnom centru "Usamljena zvezda" ukoliko nadležna ministarstva ne odreše kesu. I u "meleskoj književnosti" su *pali anđeli* česta tema, zar ne? Ne bih da vam demitologizujem projekat, ali pozadina te poetike je vrlo prozaična i, rekao bih, sasvim neknjiževna. Sav taj splinovski pogled na svet jeste plod želje da se El Paso prikaže kao velegrad, čime bi dobio povoljniju poziciju u budžetiranju lokalne samouprave. A El Paso del Rio del Norte je *multilokalan*, tako da bi se slilo puno državnog novca, dovoljno da se njime napravi veštačko ostrvo u bescarinskom toku Rio Grandea. No, možda na takvoj jednoj lokaciji bude začeto *otvoreno nervodruštvo* kao zamena za kažnjeničko-bolnički koncept prinudnog lečenja. Ja verujem! U ovom mravinjaku od doline energija je nepovratno rasuta poput smoga, gripa ili zlatne groznice, i nikakvom silom ili dekretom više je nije moguće vratiti u kalup i konzervisati do sledećeg Dana Zahvalnosti. Ako mislite da preterujem, najtoplije vam preporučujem da povedete svoje studente u Kongresni cetar "Usamljena Zvezda", i suočite ih sa golubarima, kuničarima, zmijarima, kokošarima i ostalim posvećenicima "sitnih životinja". Otkrićete mnogo toga reptilskog i gmizavog u svojim šticienicima. Ako mi dozvoljavate da ih tako nazovem. Mislim na studente, izložene životinje su ionako od rođenja uzgajane kao eksponati. Vama prepuštam da odlučite *koji* su od njih za razgledanje, a *koji* za prodaju. Prepoznaćete me po belom mantilu, s mojim imenom odštampanim na džepovima i reverima. Dakle, i dalje vas čekam u zajedničkom rovu!

Ektor Elgera, nervodoktor s diplomom i vizijom

Uncut 47.doc

Vau, bejbe! Ubacuješ se kao pirinač u papriku! Ali tako mu je to – kad ženski čovek mnogo njuška nošene gaće, na kraju nešto i nanjuši. Znaš šta? Sopstvenu slinu! Nazdravlje za iskijanu istinu! Curi zeleno iz nosa, a sve maramice iz pakovanja za plakanje su upotrebljene i bačene. I, šta ćemo sad? Da prošmrkćemo život i gutamo slince pride? Vau, bejbe, zašto se svi profesori toliko pale na apsurd? Posledica preležanih ovčjih boginja ili udrilovanog smisla za humor? U ovom smušenom svetu koji stalno izneverava vaše teorije o smušenom svetu, apsurd mu dođe kao nekakva nobl-mistika, šta li je? C! C! C! E, za promenu, moje upozorenje ima smisla, kao što ima smisla i tvoja ljubav prema sopstvenoj guzici. Ali ti bi da se igraš teatra apsurdna tako da Godoa ostaviš na sceni bez pantalona, i bez prava na jedan telefonski poziv! Bejbe, već sam ti prišapnuo da sam mnogo toga omirisao, ponešto gricnuo, još više polizao, ali tvoje veslo sisao nisam! Mene si našla da "edukuješ" kabinetskim trikovima! Nisam ti ja momak iz kampusa, ili lik iz tvoje "meleske književnosti". Vidiš kako mi malo treba da se raspevam. Nije ni čudo: kada sam drvio stalke za mikrofon u krčmama na putu za Tenesi, ti još nisi umela ni da zašiljiš olovku a kamoli da ga izdrkaš naprednom drugu iz razreda. M-m, možda i grešim, što se tiče ovog poslednjeg, ali, bilo kako bilo, ja sam iskusan pevač, znam da ubodem melodiju iz različitih ključeva, a mogu i da falširam tako da muflonima iz publike oderem grlo i postavu iz novčanika. Mogu da ti uhvatim ritam bez brojanja, na suvo, ali prokletu dobro znam i kako se ispada iz ritma. Lako, mnogo lako. I ne primetiš da si u raskoraku: tek, jednog trenutka se nađeš ispred trube koja se sprema da te oduva jer joj smetaš da dovrši glisando, a koji takt kasnije

kaskaš za dobošem – moleći Boga da bubnjar ne izvede virblu baš u momentu kada se propinješ na prste, trudeći se da izvučeš refren tako da se reči razumeju. Da, reči bi trebalo da se uvek razumeju. Naročito one koje se pevaju. Pravilna belaćka dikcija – to je Čaka Berija učinilo besmrtnim. Jasno? Da ponovim? Nije problem, pluća su mi kao meh za školski roštilj i mogu da dobacim. Mnogi su mi rekli da imam dobar eho, a oni koji su svirali sa mnom znaju da ne volim fidbek. A ti ga uporno praviš! Vidim da i dalje teraš svoje. Nećeš da čuješ molitvu koju bunčaš u snu. Molitvu za *novu pivaru* u El Pasu. Ovi graničari umeju da budu granični, i dobro bi im došao vitamin B u većim količinama. Čuo sam da je taj tvoj "apatinski karamelino" obogaćen ruskim kvasom. Probao sam tu vitaminsku sodu kod onog Gutieresa, pokojnog pisca i večnog levičara. I tvoja nesuđena tema za novi doktorat. E, da, sada konačno imaš *njegov pristanak*. Svaka čast, Mis Karijero! Naravno, pivara je mnogo prigodniji prostor za književna čitanja od menze u "Sputniku". Još da si pažljivije birala lokaciju za svu tu hmeljavinu pa da razgovaramo o bratstvu u biznisu. Ovako... Em hoćeš da praviš druženje dokone studentarije i dokonih džankoza iz "Sputnika", i to ni manje ni više nego na Međunarodnoj izložbi sitnih životinja – em si štiklu pobola u zemljište koje je već odabrano i obrađeno za neke druge biljne i životinjske kulture! Lepo su rekli potomci španskog vojnog garnizona u San Elizariju: Dolazak senjorite Don Gordo podseća na dolazak železnice na zapadnu granicu! Rečnikom teksaških rendžera – pokušao li sa tvojim obožavaocima bilo šta duž Istočnog Paisana, na klupskom zemljištu gradske opere, ili na punktovima Alameda avenije predviđenim za golf, soker i frizbi, kao i napuštenim piknik-terenima na raskrsnici Mese i Stentona – bićeš žrtva vremenske prognoze. A prognoza glasi: vatra s vetrom, praćena žarkim suncem na vedrom nebu. Jebi ga, bejbe, ovo je pustinjaška oblast, a tvoji *projekti* su vrlo *papirnat*. Čak je i Šekspir znao da od literature nema opipljivog profita. Valjda se zato i odao pivu, i torbarenju tvoje fabrikantske babe. Mislio sam da je to trač koji je Beni Blanco čuo od nekog Tigua Indijanca, prilikom sakupljanja dobrotvornih priloga u šoping centru "Pončeov ranč" – sve dok nisam video da se bludni trubadur Vili pominje u biltenu gradske policije! A bio sam ubeđen da je Beni skroz ne-načitan tip! Vau, bejbe, zablude vrebaju na svakom koraku! I nemoj da te zavara konjska sudbina kralja Lira. Ne možeš da "živiš u zabludi" pre nego si mrtav. Zato, uhvati red, da red ne uhvati tebe.

Gordon Gano

Uncut 48.doc

Draga verujuća gospođice,

Možda ste čuli od vernika iz državnog kampusa, ili pročitali u beloj hronici "El Paso Tajmsa": po prvi put u svojoj praksi uveo sam prekovremeno bdenje i noćna dežurstva. Ali vi se, ipak, niste pojavili u crkvi "Palog Gabrijela". Moj trud nije bio čisto duhovan, tek da znate – sav se osećam na pečatni vosak, a tamjan je počeo da mi miriše na Nojas s tucanim biberom. U blesku utvarnosti, nekoliko puta mi se ukazalo brkato lice Džeka Denijelsa na freskama u pročelju crkve. Kada me đakon Merilin pitao zašto se rukujem sa zidom, rekao sam mu da proveravam isceliteljske moći naslikanih svetaca. Gledao me je malo čudno, pa sam morao da mu uzvratim: pogledao sam ga kao da je barmen u "Esmeraldinom gnezdu". Video sam kako se uplašio od sopstvene požude, za koju je ve-

rovalo da je iščilela kao i nečastiva sećanja na odrastanje u sirotištu. Ukopao se preda mnom, klanjajući se kao pijani tetreb; morao sam da mu protrljam potiljak da bih ga izveo iz pokajničkog transa. Od toga sam ožedneo, pa sam ostatak noći proveo svađajući se sa Džekom Denijelsom zbog njegove škrtosti i oholosti. Malo štucam dok vam ovo besedim ali verujem da razumete šta hoću da podrignem, pardon, da kažem. Kako bih odagnao opojna priviđenja, sklonio sam pljosku u fioku s neprodatim hrastovim krstićima – da što bolje rasporedim eliksir za celonoćnu službu. Međutim, crkva nije *Servicio Sanitario*, niti ste vi *Soldadera*. Zar vam toliko vremena treba da izvedete vaš zemaljski račun? Profesori bi trebalo da su obrazovani u sticanju i širenju *nematerijalnih* dobara. Kakav to neobični trgovac čuči u vama? Rekao bih da vam je Anđeo Trampe začarao katedru i pretvorio je u piljarsku tezgu. Nije li to osveta višeg reda za sve moje uzaludno čekanje i bdenje? Nisam zlopamtilo, to vam može i cenjeni gospodin Denijels potvrditi: molio sam ga za bočicu veresije cele noći do podne! I ne bojte se gromovitog neba – ovo brojanica od Lojolinih stidnih kostiju grmi kroz mene. Uzgred, da li ste je, milošću Anđela Slučaja, videli negde? Kako mi nedostaje – i meni, i mom stadu. Hik, pardon, amin. Već sam vam je opisao, mnogo je upečatljivija od crteža konja kralja Lira. Znam to, iako još Šekspirovo nacrtnije nisam video – jer mi vi niste dali priliku, da se nadahnem i prebolim gubitak (privremeni) brojanice dobijene od uzvišenog i visoko postavljelog nadbiskupa Kopole. Kakva nemarnost. Kakav sebičluk. I da ne nabrajam ostale grehove. Ruku na srce, postoje i mnogo teže greške od grehova, ali ih vi, milošću Anđela Zablude, niste počinili. Sinoć mi se Pedro ispovedio, krepeći se – sačuvaj Bože! – mojom pljoskom pošto je svoju ispraznio na putu do crkve! I pored bolnosti toga čina, uneo mi je grančicu spokoja u šikaru moje duše. Rekao mi je da ste dogovorili viđenje. I da ćete "razmeniti znojeve". Dobra šifra, biće da ste postali miljenica Anđela Trampe. Svakako se može iskupiti, i svaki račun naplatiti, i isplatiti. Kao što ste verovatno upoznati, ja sam već obavio poverljive razgovore sa upravnikom Čilavertom i šerifom Reganom, i dao obećane tople preporuke u korist vaše bolničke književne seanse. Takođe, veran praštanju i razumevanju mračnih tajni ljudske duše, oćutao sam svoja zemaljska saznanja o zemaljskom nestanku onog nevernog Tome iz Vajominga koji je, svakako, želeo da prigrabi vašu i Šekspirovu zaostavštinu. Dok treperim u iščekivanju dobrog glasa, ne mogu da vas ne prekorim zbog vaše želje da viđenje s Pedrom obavite na Međunarodnoj izložbi sitnih životinja. Jesu životinje svete, naročito kada se prinose kao žrtva božićnoj trpezi, ali ne valja ići na takva javna mesta zbog ličnoga posla. Gužva je i možete nešto da izgubite – sebe ili nešto svoje (a što nije samo vaše!). Tako sam ja, uostalom, izgubio brojanicu na Sajmu tekile. Ili se to, ipak, desilo na osvećenju sieste u Fabensu? Samo nebo zna najsitnije detalje. Sećam se da su mi ruke pobožno drhtale – bio je burbonski post prethodna tri dana – i da sam prolio vedricu svete vodice na prisutnu pastvu. A kada su ljudi sveže blagosiljani, katkada se ponašaju kao novorođenčad koja ume da hoda i da nazdravlja; ali ne umeju da razlikuju kaktusovaču od mangovače, pa piju šta im dođe pod ruku i zapevavaju kao uplakane bebe. U takvom jednom malenom paklu zagubio sam svoju brojanicu jer su mi ruke bile zauzete odvrćanjem vernika da mešaju drevna pića, od čega glava ume da se preseli s jednog tela na drugo. Verujte mi, draga verujuća gospođice, trebalo je mnogo potezanja kako bi ih ubedio da nema smrti. Postoje samo

seobe. U jednoj od njih mi je nestala draga brojanica. Zašto mi u nekoj sledećoj seobi ne bi vaskrsao Šekspirov crtež konja kralja Lira? Poradite na tom vaskrsu i bićete bogato nagrađeni. Vera čini čuda, a Džek Denijels je najbolje kupovati za američke dolare. Nemojte da mi ruka predugo ostane u vazduhu čekajući da vam nazdravi.

Burbon Estevez

Uncut 49.doc

Maj dir lejdi! Bojim se da neću ugodnog stomaka okusiti specijalitete tvog rodnog grada. I prošli put mi je bio potreban lavor sode bikarbone da svarim *nišvilski liveni čevap*, preliven karijem i bosiljkom, a da ne pominjem da sam još nadut od onog šprickerskog ugljen-dioksida, što ga piju bankari i mašinovođe u tvojoj domovini! Lepo je što su ti stigle nove modle za mlevenu ovčetinu, i pravoslavni svećnjaci za intimne večere, i što ti se *Žoržeta* uželela da se igra kuvara s *Don Huanom*, dok se ti uspaljeno šetaš gola po kuhinjskom tremu s mašicama i pladnjem – ali meni stomak igra od besa, a želudac se prevrće kao zelena puma! Ti si zagorela od neжебice, a ja od *preжебice*! Moj život je trnovito knjigovodstvo, sa crvenim i crnim stornima, ali čak je i za mastiljavu olovku moje majke previše da gleda kako Beni Blanko izigrava detroitskog kajmana u muzejskom akvarijumu! I kako, pred tvojim studentima i narkosima iz "Sputnika", demonstrira napad na neopreznog posmatrača! A taj posmatrač bude baš Pedro Munitis, koji mi duguje brdo para i posle svoje smrti! To prevarantsko piskaralo je još za života bilo u večitom minusu! Kakav crni "klasik meleske književnosti"! Ma, on je sramota za sve *nas* koji živimo od papira i olovke! Avaj, od tolikog posla nisam stigao da ga proknjižim, i sada moram da ažuriram aktivu na račun pasive! Umesto da sam štiklirao negativnu stavku i da nakrivim kapu prema Floridi, moram da ispravljam meandre Nuasesa! *Que carra!* Znao sam da ta Međunarodna izložba živine, zečetine i raznog gušteraja ne može da prođe neoporezovano! Neće valjda guverner da plaća zakup Kongresnog centra "Usamljena Zvezda"? I to za potrebe izležavanja sitnih životinja od kojih neke bez problema mogu da pojedu čoveka, što su Beni i Pedro ubedljivo dokazali! Znao sam da Beni ima melešku krv, i da mi već nekoliko nedelja nije ni ušnu resicu sisao, al' nisam mogao da pretpostavim da mu je i mozak mutant! Moraću da ga opozovem, i njega i njegov uskurčeni kurac. U karantin s osećanjima! Bolje tako nego da oseti Migelovu knjigovodstvenu pravdu! Nego, je li Benijevo gušterisanje ima neke veze s tvojim kašnjenjem? U onoj gunguli nisam uspeo da te vidim. Jesi li se fotografisala sa Crnim Turčinom? Planiram da ga otkupim za borbe petlova. Na moje oči je kroz rešetke kaveza ključnuo jednu radoznalu posetiteljku u teme, tako je jako pričvrlljio da je ova samo stigla da zalegne na dupe, a krv joj je šikljala iz porušene punde. Nije mi promaklo i da gazda Crnog Turčina nosi monokl, mora da je mnogo namigivao svom kabadahijskom petlu. Prava zverka za utehu i novu oplodnju kapitala! Čim proknjižim Benijevo potenciju, dolazim kod tebe na privatnu zakusku. Znam šta je desert, ali ne znam šta su "tartufi, grancle i jagnjeći sutlijaš". Kao što je moja majka romorila – Migel, Migel, ako ne zagrižeš ne možeš ni da pro-gutaš. Maj dir lejdi, biće to dugo žvakanje.

Migel Anhel

Uncut 50.doc

Porka Putana! Da l' ovde ikada prestaje *circus*? Je l' to ta civilizacija koja počinje s ove strane Rio Grandea? Mnogo puta je pregažena ta reka, u kojoj sam davno i ja, kao i moja preudata majka, obredno zapiranje obavila. Tada sam samo mogla da nazrem drugu obalu, obasjanu raznobojnom svetlošću. A evo sada sam zakoračila u to, i vidim mnogo neosvetljenih rupa i smračenih ljudi. Jes' da ima svuda asfalta i betona, al' su mi ovi velegrađani mnogo blatnjavi. I svi ti traže ribu za džabaka, a kad ih odbiješ uz zvanični cenovnik, dure se i prete da ćeš od blata da ih praviš čim ti okrenu leđa. Sve se to rodilo jebuci sopstvenu kevu! Moj dvogodišnji plavokosi Pablo još nije ni svestan kol'ko je posebno dete; taj se iz posebne strasti ispiлио. Eh, u vreme kad me Karlito otkrio, mogla si da se provedeš bogovski, čak i da zaradiš, ne samo za halter i hulahopke, već i da uštediš, da šalješ kući izdržavanje samohranim roditeljima ili neudatoh, brljivoj sestri. A kada sam se posle snimanja TV-spota za crveni dud, prošetala Getevaj bulevarom – sve fenjerašice su mahale toki-vokijima, i brbljale o zaštiti od manijaka, zaštiti od makroa, zaštiti od trudnoće, zaštiti od federalaca, zaštiti od kandidata za guvernera. U moje vreme, dobro mešanje i uski pičić bili su jedina zaštita. I niko nije ni pomišljao da te siluje kad možeš mindžom da mu ga otkineš, a noktima otfikariš. Tako je odvajkada bilo, al' kol'ko sam mogla da vidim ponudu, sada je naopako stanje. Nije ni čudo, Karlito je dig'o ruke od El Pasa; raširio se po okolnim državama, i ovde ga samo u barskim pesmama pominja, i to više onaj njegov smaragdni bugati nego pištoljčinu, brke i maksivoja. Zloba serucka i pevucka svoje; a šta je hipodrom bez glavnog pastuva nego prostrana štala. I tako, i pored želje da ga izvedem u poučnu šetnju, nisam imala bogzna šta da pokažem mom dvogodišnjem plavokosom Pablu. Nije imalo kome ni tašna da se otme, eto našta je spala velegradska štrafta. Pomalo sam se i zabrinula, šta da kažem detetu kada me pita zašto velegradske fufe zaboravljaju da su žene i očekuju od mušterija da sami sebi dignu noge i nagueze ćurak? Zato sam se obradovala kada sam vide-la veliko, svetleće obaveštenje o Međunarodnoj izložbi sitnih životinja. Na putu za Kongresni centar, gde su te životinjke bile smeštene na stan i hranu, pričala sam mom dvogodišnjem plavokosom Pablu, kako su njegovu kolvku kojoti čuvali jer sam morala da berem pasulj da bih Karlitu platila alimentaciju. Tek da znaš na čiji pupak si zasela, balava kučko! I ispričala sam mu kako mu se jednom kondor posrao na glavu da bi ga zaštitio od federalaca iz Doma za zapuštenu decu – niko mu takvom nije smeo da priđe, niti da izvrši inspekciju, i dete je ostalo sa mnom. Od tada ga redovno mirišem losionom za posle brijanja koji mi je Karlito poklonio na dvaestrecem rastanku. Morali smo da stojimo u redu da bismo kupili ulaznicu, pa smo usput pazarili šećernu vunu, čokoladice od čilija, i jedan magnum-plašljivac koji radi na dizel i gumene metke, a zgodan je za decu jer su ga napravili da liči na pištolj za krečenje. Moj Pablo mu je odredio kalibar i pre nego smo ušli u salu sa životinjama. Tek da znaš na koga si trepavicom zamahnula, bezuba kučko! I dobro da sam mu kupila tu velegradsku igračku! Čim smo ušli jedan sukledža mi se navrzo na struk; pipka me ko da sam ja *izložba*, a ne gost. Taman da mu prilepim jednu, da mu napravim novi razdeljak, a on će tugaljivo: "Ebeš li nešto, sestro". Oborio glavu, zabaljen u nešto dole, jal' u zemlju, jal' u moje sandale. Meni došlo da ga s onom rukom što sam je za šamaranje pripodigla, zagrlim i metnem na grudi. Šta ću kad mi je srce veliko k'o sisa. A moje sise, bogami,

mogu još da posluže. Od Pablovih prvih zuba očvrsnule i zaloptale se, Karlito mi kazao da "štrče ko veprove kljove", a on zna da proceni *kvalitet* kao niko moj! Međutim, kad onom stuženom rekoh cenovnik, on se napravi lud, poče da se trlja o mene na kvarno, samo mi dahće u uvo a ne govori koliko bi platio. Kad to spazi moj dvogodišnji plavokosi Pablo, ritnu ga u cevanicu i smesti mu magnum-plašljivac pod bubrege. Ovaj jauknu i suznih očiju se zablenu u smrknutog Pabla, poče da ga propituje da li ima neku lektiru, i da li puno čita, jer on je pisac i piše poučne knjige za dečkiće. Tu ti meni sinu da je i ovaj iz *tvoje* ergele, jebala vas "meleska kniževnost" da vas jebe! Zaboravi on na moje sise, i moj struk, i moje uvo, sav se ustremio na Pabla, lepo vidim kako mi merka dete! Nije bila prilika da vadim moju triesosmicu, pa ti ja uzmem zalet i ritnem ga u drugu cevanicu, a Pablo mu zavrne ruku kojom ga je dirao po plavokosom čuperku. Ispade tvoj kidnaperski pisac veći plašljivac i od pištolja na vodu! Pablo pojuri za njim da isproba kako lete gumeni meci, ali zadrhta detinja ruka i neki crni petao oseti metak umesto pisca. Nastade kukurikanje, kokodakanje i svakojako zvocanje, te odvukoh Pabla da gleda zečeve, da se smiri i isproba igračku na neku zgodniju metu. Metak, makar i gumeni, bolje se oseti u krznenu mešinu nego u koščato perje. Dugo smo vrebali priliku, bilo je puno dežurnih u uniformi, a i onih koji su motrili bez uniforme – verovatno federalci iz Doma za zbrinute životinje. Na kraju smo digli ruke od ispaljivanja, vabili smo podgojene zečeve, i udarali čvrge onim naivnijim što su hteli da se druže, ili da se ogrebu za štanglicu čokolade od čilija. Slikali smo se pored neke ćosave žabe koja se prerano izlegla pa nije postala iguana. I gazde sitnih životinja su imale svoj cenovnik, ej! Ceo svet u ovom gradu je golema uzimala-davala-bezgotovinska pizdarija! Ha, velegrađani misle da poslovni ljudi dobijaju pičku na veresiju, ponovo mi je sinulo pred očima. Od tog bleska nisam videla glavnu predstavu na Međunarodnoj izložbi. Pablo me cima prema odeljku sa akvarijumima, ali tamo se već napravila gužva. Čulo se dranje i vrištanje, pljuskanje vode, neki su dozivali Boga, drugi su navijali. Dok smo se probili kroz uzbuđenu masu, federalci su već napravili obruč oko akvarijuma u kojem se voda crvenela i talasala. Uspela sam da vidim krokodilski rep, i otfikarenu nogu kako slobodno roni. Noga je bila ljudska, sudeći po modelu pantalona i obući. Ostali smo dok nas nisu oterali. Bar da se zabavimo kad smo već platili da uđemo. Tek na izlasku sam čula da je u akvarijum upao neki ovdašnji pisac, rekoše ga Pedro. Ponadala sam se da je to *onaj* tvoj. Ako jeste, Gutierrez će uskoro imati društvo. Jedino mi žao što se Pablo i ja nismo slikali uz tu krokodilčinu. Ovako moram da secam dete čak u Luizijanu da vidi kako se *to* radi u hladnoj vodi. I nije neka sekiracija: kad malo razmislim, ti si prevalila mnogo duži put – da bi se dočepala mog dvogodišnjeg plavokosog Pabla. A jedino čega ćeš se dočepati biće zadimljena cev moje triesosmice, jalovice belosvetska. Nemoj da brineš, ne dam te ja krokodilima, ni svim piranama Pekosa i Nuasesa. Gledaće me tvoje knjiške oči dok pravim gozbicu od tebe. Majčinsko je pravo na poslednju suzu.

Perdita Durango